

NAPREDNA LJUBLJANA

GLASILO CENTRALNEGA VOLILNEGA ODBORA JUGOSLOVANSKE DEMOKRATSKE STRANKE

Inžener Vidmar je nosilec liste demokratske stranke; dr. Ravnihar je nosilec liste dezertterjev.

Politični položaj v Ljubljani.

«Zajednica» pomaga klerikalcem in spravlja Ljubljano v resno nevarnost, da pade v roke klerikalcem in njihovim podrepnikom komunistom, obojim najhujšim sovražnikom mesta.

Naši dezertterji se izgovarjajo, da bi sicer NSS bila ostala zavezница klerikalcev in tako zasigurala klerikalno zmago, toda NSS je sama postavila «Narodovce» na laž.

NSS je namreč uvidela, da je izgubila vse svoje boljše pristaše, ker je vse leto služila za klerikalno deklo.

Ker pa ona ne more več sama obstojati in je tudi navezana na denarno podporo in na neslavno Peskovo

«Jugoslavijo», se je namesto klerikalcem brezpogojno prodala Jelačin-Knezovi in drugi velekapitalistični komandi.

Vkljub temu pa mnogi enesesarji že sedaj priznavajo, da velja njihova zveza z našimi dezertterji le do 3. decembra in da pojdejo potem raje zopet v klerikalno koalicijo.

Vsenaokrog izdajstvo Ljubljane, vsenaokrog podlost, osebna ambicija, korito!

Ob tla s klerikalci in-zajedavci!

Komur je resnično za narodno in napredno Ljubljano, bo volil demokratsko!

Mestna lekarna.

Izmed nebroj dobrot, ki jih prav po kramarsko ponujajo ljubljanskim volilecem nam nasprotne politične grupacije, je tudi mestna lekarna. Ko sem to čital, se mi je zdelo, da bi namesto besedi «mestna lekarna» moglo tudi prav lahko stati «en zlat grac vsake mu, ki bo nas volil». Kakor ne misli tisti resno, ki obljublja zlate gradove, ravno tako ne misli resno tisti, ki za volitve obljublja mestno lekarno. To je lepa beseda samo za tiste volilce, ki nič ne mislijo. Vzemimo slučaj, da bi se ta točka v doglednem času uresničila, ali se ne bi tudi g. Sušnik, ki s svojim podpisom na manifestu tudi zahteva mestno lekarno, pridružil upravičenemu protestu vseh lekarnarjev? Dene naj roko na srce in vsaj sam sebi naj prizna, da z mestno lekarno ne misli in ne more misliti resno.

Pa pustimo na strani moment konkurence, ki je gotovo za vsakega lekarnarja, tudi za onega, ki pripada «Zajednici», merodajen in ga v trenutku uresničitve mestne lekarne nihče ne bo zatajil. Mislimo pošteno s svojimi besedami in ne imejmo ljudi za norca.

V vsakem mestnem podjetju se morajo uveljavljati prav tista gospodarska in trgovska načela, kakor v vsakem privatnem podjetju. To resnico se je do sedaj povsod zanemarjalo, zato so bila državna, deželna in komunalna podjetja povečini pasivna in to pasivnost so trpeli davkoplačevalci. Na Češkem vlada trezen duh in zato so tam zadnje čase v vsa državna podjetja uvedli privatnogospodarska načela. Tudi v zadrugah morajo obveljati ta načela. Istotako v komunalnih podjetjih! Osnovna dobrota zadrug tiči v tem, da dobiček ne gre v zasebne žepce, ampak zopet v korist splošnosti. Neki dobiček zadruga morajo imeti, Istotako

bi bilo z mestno lekarno, ki bi zdravil ne smela prodajati prav nič cenejše, kakor druge lekarne, ako bi se hotela gospodarsko utrditi. Dobiček bi šel v mestno blagajno in bi se porabil recimo v socialno-zdravstvene namene. — Mestna lekarna bi gospodarsko oslabil ostale lekarne in njih davčna moč bi se zmanjšala; finančni efekt bi bil za občino isti. Pa to je samo teoretično. V resnici je znano, da bi se v mestno lekarno usedel birokratični duh, ki bi njen obstoj kaj kmalu nevarno ogrožal. Lekarna bi postajala pasivna in primanjkljaj bi krila občina. Lekarna ni navadna pekarija, katero se vodi in otvori s par kronami in z nekaj trgovske spretnosti. O koristnosti in uspešnosti socializacije je nedavno prav resno podvomila sama «Jugoslavija». Piše o propadanju državnih in komunalnih podjetij in razlaga upravičenost, da država in občine oddajajo svoja podjetja v roke zasebnikov. Pravi, da je beseda socializacija izgubila svoj mikavni sijaj. Tako «Jugoslavija» na eni strani govori proti socializaciji, na drugi strani pa hoče zopet kar na debelo socializirati. To je politika morale, kaj ne? Ali mislite, da ljubljanski volilci res ničesar ne mislijo!? «Jugoslavija» je sama dokazala, da je beseda o mestni lekarni — sama prazna beseda. Lim za čas volitve. — Usodepolno zlo koruptnega političnega udejstvovanja naših nasprotnikov je, da s praznimi obljubami slepe ljudstvo, da je to slepo in ne vidi, kako se po njegovem hrbtu vzpenjajo politični spekulanti. Ljubljansko prebivalstvo ni otrok, ki naseda Miklavževim obljubam! Svojo resnost bo pokazalo dne 3. decembra s tem, da bo volilo stranko dela in resnosti in ne ljudi, ki imajo s svojimi obljubami Ljubljano za norca.

Za narodno in napredno Ljubljano

Pod tem geslom vabi «Jugoslovenska Zajednica» svoje redke vrste v boj proti oni stranki, ki se je do sedaj edina borila za narodno in napredno Ljubljano. Na vabilih je podpisan dr. Ravnihar, ki je pred leti šel v boj za napredno Kranjsko in Ljubljano kot kandidat klerikalcev, za narodno Kranjsko in Ljubljano pa kot kandidat Nemcev. Klerikalci in Nemci so podpirali njegovo kandidaturo! Človek, ki se enkrat ni tega sramovol, tudi danes z naprednostjo in narodnostjo Ljubljane ne more misliti pošteno.

Tudi z nedeljeno Slovenijo ne more misliti resno, tudi Jugoslovanstvo mu

more biti le lepa beseda. Bez enkrat ne more biti dvakrat in kdor je grešil proti našim najsvetejšim svetinjam enkrat, more tudi grešiti dvakrat, trikrat. Vse ob priliki. Človek, ki je enkrat lahko opravičil izdajstvo narodne in napredne stvari — ne more imeti popolnega zaupanja, da tega ne stori drugič. Političen značaj ni tisti, ki ima svoj politični plašč noč in dan raz obočen. Tak značaj tudi z resolucijo zagrebškega kongresa ne misli resno.

Ljubljana, Slovenija in država pa potrebujejo resne ljudi!

Za «Slovenski Narod»: Pes boječ huje laja, nego grize.

Za dr. Ravniharja: Volk malo hvale vé, ko ovco poje.

Kdor hoče namesto moke grašico, bo volil Knezovo «Zajednico». Ako hočete, da bo ameriksana mast še dražja, potem volite Jelačina!

Volilna skrinjica demokratske stranke je prva!

Naši kandidati za ljubljanski občinski svet.

1. Dr. Milan Vidmar, univ. profesor.	26. Edvard Roš, državni uradnik.
2. Josip Turk, prevoznik.	27. Dr. Joža Bohinjec, uradnik.
3. Anton Likozar, nadučitelj.	28. Miroslav Urbas, trgovec.
4. Dr. France Tominšek, odvetnik.	29. Anton Bončar, gostilničar.
5. Franc Kavčič, gostilničar.	30. Gvidon Gulič, višji grad. komisar.
6. Josip Bekš, višji davč. upravitelj.	31. Franc Vrhovnik, profesor.
7. Rihard Tory, trgov. poslovodja.	32. Ludovik Štih, knjigovodja.
8. Anton Merljak, stavb. delovodja.	33. Ivan Zamljen, čevljar.
9. Miro Luznar, poštni uradnik.	34. Lovro Grčar, gostilničar.
10. Mihael Srakar, stavbni polir.	35. Josip Bizjak, krojač.
11. Franc Batfel, trgovec.	36. Josip Lovše, posestnik.
12. Franc Stare, slikar in posestnik.	37. Ivan Svetina, stavbenik.
13. Simon Pranprotnik, mizar.	38. Franc Martinšek, poštni podurad.
14. Alojzij Accetto, stavbenik.	39. Franc Verbič, trgov. sotrudnik.
15. Ivan Bajželj, trgovec.	40. Dr. Josip Plemelj, univ. profesor.
16. Franc Tumej, paznik.	41. Franc Breskvar, gostilničar.
17. Vinko Janežič, višji poštni oficial.	42. Ivan Jerančič, poslovodja.
18. Peter Šterk, trgovec.	43. Josip Gaberjevčič, želez. nadzor.
19. Dr. Živko Lapajne, zdravnik.	44. Ferdo Primožič, mizar.
20. Franc Planinšek, želez. nadzor.	45. Dr. Pavel Pestotnik, profesor.
21. Josip Primec, prekajevalec.	46. Karel Žerjav, paznik.
22. Viktor Turnšek, inženjer.	47. Franc Štrukelj, računski revident.
23. Ivan Gjud, brivec.	48. Rudolf Geyer, ključavničar.
24. Leon Macoratti, progov. mojster.	49. Ivan Jakopčič, knjigovez.
25. Dr. Dinko Puc, odvetnik.	

Volilna skrinjica JDS je prva!

Samo demokratska stranka je sposobna vzdržati ter odbiti naval klerikalizma in komunizma.

Nove sile

Dezercija nedelavnih frakarjev je bila potrebna. Po njej se je pokazalo v demokratski stranki novo življenje. Mora, ki nas je zadnja leta tiščala k tlom, k brezdelju, se je sama odstranila, in stranka je dobila svobodnega razmaha, kakršnega še ni imela nikoli. Predvsem je treba poudariti, da je imela zelo srečno roko, ko je po odhodu Narodovcev izbirala novega poslovedčega podpredsednika. Popularna osebnost dr. Puca nazorno predstavlja naš demokratski program in daje tudi garancij, da se bo ta program v celoti izvajal. Ko je izginila iz stranke zavist, neodkritosrčnost, zahrbtnost, se je šele vsak njen član prav zavedel, da je stranka zares demokratska. Pa ne samo to. Preporod se je občutil tudi zunaj stranke. Prišli so k nam ljudje, ki so poprej mislili, da v naši stranki ni mesta zanje. Vračajo se bivši pristaši, ki so stranko nekdanj zapustili, prihajajo pa tudi popolnoma novi ljudje. Narodni socialisti v velikem številu in posamezni zapeljani komunisti, socialni demokrati in celo nekateri klerikalci. Razen razčiščenja v stranki pa vabi tudi delo naših poslancev. Vse, kar je poštenega, že loči delo od besed, že gleda na uspehe slovenskih demokratskih poslancev brez podcenjevanja, pa četudi niso taki, kakor bi si jih ta ali

oni želel. Državni nameščenci, delavci, invalidi, vsi gospodarsko slabi sloji izpoznavajo, kje so njih prijatelji. Ko gleda svet na brezdelje naše slavne opozicije, se vprašuje: Kaj bi bilo, če bi bili slovenski demokratski poslanci tudi dell roke navzkriž in samo postavili po beograjskih ulicah ter zapravljali dnevnice po beograjskih gostilnah, kakor to delajo drugi? Kdo bi bil izpeljal številne socialne in druge naredbe?

Uradništvo, ki je v zares mizernem položaju, vseeno priznava, da bi bili brez poslanca Reisnerja njegovi izgledi mnogo slabši, kakor so. Pragmatika pa bo po njegovi zaslugi že kmalu sprejeta, brez njega bi se pa najbrž ne bila niti načela. Ko se uradništvu v kratkem zboljša gnotni položaj, bo to v prvi vrsti zasluga naših demokratov. Ono uradništvo, ki se tega najbolj zaveda, se je v zadnjem času zgenilo. Ustanovilo si je demokratske klube, ki imajo nalogo, da branijo tovariše pred vplivom demagoštva in pred izkoriščanjem njih bede v same strankarske namene, in da vzgajajo demokratski stranki zveste pristaše.

V demokratski stranki se kažejo nove sile. Namesto starih, suhih, odrevenelih odpadlih vej so zrastle nove, zdrave, krepke veje, ki pomorejo jugoslovanski demokraciji tudi v Sloveniji do zmage.

Kdor ostane v nedeljo doma, pomaga komunistom in klerikalcem!

Značajni možje, ki so zadnjič volili demokratsko stranko, bodo tudi v nedeljo vrgli kroglico v prvo skrinjico.

Narodni socialci se sramujejo.

Vsak pošten in res socialno misleč pristaš NSS se danes sramuje zveze z ljudmi okoli «Narodne tiskarne» in ljubljanskih velebank. Zavedajo se prav dobro, da jih je k izstopu iz demokratske stranke prisilila nedelavnost, nesocialno razpoloženje in osebne ambicije. Resolucije zagrebškega kongresa so jim samo v zunanji okras. V tej zvezi vidijo pogubo za NSS. Načelstvo, ki je v svoji kratkovidnosti prezrlo čutenje in mišljenje pristašev, podkopava zaupanje v avtoriteto vodstva. Spoznavajo, da je NSS potrebna te-

meljitega čiščenja. Za to čiščenje pa bodo poskrbeli volilci sami — in bodo volili po svojih srčnih nagnjenjih tiste, ki so res za socialno delo, ne pa na povelje tiste, ki jim je socialnost tuj pojem in ki ga poznajo samo ob volitvah. Jelačini in Knezi so tuji našemu poštenemu delavcu in uradniku! Ne verujeta jim in če jima pri našajo polne gradove obljub. Slovenska poštenost ima jasne oči in dober pogled! O tem se bodo naši nasprotniki dne 3. decembra morali ponovno prepričati!

Glava narodnih socialistov je klerikalna, srce komunistično, želodec pa zajedničarski.

Naši shodi.

Ljubljancanje! Vsi na volišče za demokratsko stranko, da poderemo klerikalce in komuniste!

Volilni sestanek JDS pri Štruklju za kolodvorski in šentpeterski okraj. Prostorne sobe so bile polne navdušenih in zavednih somišljenikov. Dr. Kramer je v svojem stvarnem govoru omenjal, da se pri sedanjih občinskih volitvah borimo za jugoslovanski značaj Ljubljane, za silo in moč jugoslovanske ideje, katere nositeljica je jugoslovanska demokratska stranka. Dr. Kramer je v svojem govoru prepričevalno dokazal, kako nemoralno politiko uganja-

jo naše opozicijske stranke, zlasti kar se tiče uradniškega vprašanja in socialnopolitičnih problemov, ki imajo svoje naravne nasprotnike v mentaliteti jugoslovanskega prebivalstva in katerim je kljub velikim odporom JDS zmagnosno s svojo vztrajno politiko in poštvenostjo vsilila razumevanje za sodobna uradniška in socialna vprašanja. Naše uradništvo se deloma ne zaveda nevarnosti, katera mu preti, ako zmagajo v državi veleagrarni interesi.

Le kdor je neznačajan, bo v nedeljo skakal za uskoki. Obrtniki, trgovci, ki hočete biti brez zaščite, volite «Zajednico»!

Da se ti interesi ščitijo, zato ovirajo zakonjenje uradniške pragmatike. — Dr. Bohinjec je v živahnem govoru označil, kako se v bratskem objemu družijo klerikalci, narodni socialisti in zajedničarji, da bi v našem narodu zažigali ljubezen do države in jugoslovansko narodno idejo. Hočejo zamoriti v nas tiste ideale, katere smo nosili v svojih sreih takrat, ko nam je bila svoboda začetek in konec naših hrepenenj. Dr. Puc je orisal vse križe in težave, preko katerih mora hoditi politika JDS, da uresniči svoj nacionalni, socialni in gospodarski program. Vsi se trudijo, da konsolidacijo države ovirajo in da težave mlade države izrabljajo v svoje spekulativne politične namene. G. Zupan je pokazal na razpoloženje somišljenikov na deželi, ki morajo dezerterstvo zajedničarjev označiti kot izdajstvo nad tistimi načeli, za katere se je napredna misel borila dolga desetletja. G. Staré je z žgočim sarkazmom zavrnil vse napade «Slovenskega Naroda», ki divje plane po vsakem poštenem človeku, ki ne more danes hoditi na eno stran, jutri na drugo. Posebno pozornost je vzbudilo pismo g. Davidoviča, v katerem predsednik JDS pozivlja vse pristase demokratske stranke, da ostanejo zvesti veliki demokratski ideji in v katerem prepoveduje vsako zlorabo nje-

govega imena v protidemokratske namene.

Shod pri Češnovarju. V torek zvečer je sklicalo šentjakobsko društvo shod demokratskih somišljenikov pri Češnovarju. Ob veliki udeležbi je otvoril zborovanje g. predsednik šentjakobskega društva Likozar, ki je med živahnim odobravanjem poudarjal, da bo društvo storilo svojo dolžnost in pokazalo svojo disciplino in zvestobo demokratski stranki. G. Janežič je temeljito orisal zmešalnico, ki se družijo v zajedničarski in klerikalno-komunistični zvezi. G. Mlakar je pojasnil, kako težko je bilo najboljšim strankinim somišljenikom podvreči se disciplini takrat, ko je bilo treba doprinesiti dokaz zvestobe stranki, ko so bili vsled nekaterih — ki so danes stranki plačevali njene žrtve z izdajstvom, še na vodilnih mestih. Te težke preizkušnje danes od demokratov v Ljubljani stranka ne zahteva več. Šli so med izdajalce. Naj se ne vrnejo več, da bi iskali v nji zase nezasluzenih dobrot. Tajnik demokratske stranke, g. Majcen, je naslikal nemoralno zvezo, v kateri so se našli klerikalci s svojim rimskim in komunisti s svojim moskovskim papežem na eni strani in njih nesocialni socialisti na drugi strani. Pojasnil je tudi samomor stranke tako zvanih narodnih socialcev, ki so zatajili svoj program.

Zaloška cesta je spomenik bratstva med klerikalci in komunisti. Delavci! Ne dajte kroglic klerikalcem; izpremenili jih bodo v svinčenke proti Vam!

Kdo hoče moderno in zdravo Ljubljano?

Dr. Živko Lapajne.

Tuberkuloza je ona zdravstvena opasnost, ona hidra, ki stalno ogroža zdravje ljubljanskega prebivalstva, kateri mečemo na žrtvenik hekatombe nesrečnih žrtev.

Od pravilne zdravstvene politike pa je odvisno, da se ta opasnost prav zelo omeji ali celo popolnoma odstrani. Ker se vsakdo okuži že v zgodnji mladosti — najbolj je občutljivo dete do 2. leta — je treba, kakor to vsak lajik izprevidi, z bojem proti tuberkulozi pričeti istotako že v detinstvu. Za najmlajšo deco ni druge pomoči, nego da se jim nudi nepokvarjenega zraka v obilici in lahko pristopnega v javnih parkih, o katerih je bilo že govora. Za starejšo deco pa je misliti na še kaj uspešnejšega, in to je: na šport.

Med nami Slovenci žal še ni opaziti pravega vzleta športnega gibanja. Nekako nam to še ni prišlo v kri in meso. Če se kdo v gorah ponešreči, se čuje po gotovih časopisih celo zmerjanje mladine, češ, čemu pa je neki treba hoditi po nepristopnih čeréh in pečinah ter stenah, ko je na razpolago lepo obdelana in skrbno zavarovana gorska steza? Res pa je, da je vse to starokopitno naziranje. Šport zahteva pravilno opremo, in pravilno izvajanje, je skoro brez opasnosti. Seveda pa gleda športnik nevarnosti stalno v oči. In v tem leži ogromna korist za njegovo živčevje, za utrditev njegovega značaja, za utrditev celotne duševne konstitucije. Naš narod ima še velike naloge pred seboj, biti mora jak in silen, treba je ves narod v športu prekasiti.

Nekateri športi so naravnost izborna sredstvo proti tuberkulozi, zano pa so nam Slovencem naravnost najceneje ali brezplačno na razpolago. Tako n. pr. planinstvo. Deček in deklica, ki se od mladega vadi v turistik, je takorekoč popolnoma zavarovan proti tuberkulozi, pa najsi je iz še tako jetične rodbine ali okolice.

Komunalna zdravstvena politika Ljubljane bi morala imeti to pred oči, podpirati bo morala vsa društva, ki se bavijo s tako vzgojo mladine, zidati bi morala zavetišča na bližnjih gorah, v katerih bi mogla deca eno noč prenočiti itd. Taki obilglatni planinski šolski izleti bi prihranili mestni blagajni velike stroške, ki jih inače zahteva tuberkuloza in z njo združena beda prebivalstva.

Narod bi pa spoznal, da je uprava slovenske prestolice, o kateri mora vsakdo želeči, da naj bi bila napredna in vzorna, to pot v pravih in večjih rokah.

Drugi šport, kateri je tudi posebnega pomena proti tuberkulozi in istotako izvedljiv, ker provzroča malo izdatkov, je kopel v reki. Solnce, sveži vzduh, sveža voda in čvrsto gibanje v teh elementih, krepé na izreden način vso našo konstitucijo, napravljajo jo odporno proti raznim boleznim, v prvi vrsti baš proti tuberkulozi.

Te dobrote pa so dandanes Ljubljancanom le s težavo pristopne. Da ne govorim o naši Koleziji, ki ne nudi dovolj čiste vode in zamaka ter okužuje teren, omenim naj le težko pristopno Savo v Lazah in na Ježici. Mestni človek navadno, žal, nima časa, da bi zamudil celo popoldne radi

kopeli, šolska deca pa to radi pouka navaden dan sploh ne utegne.

In vendar je za utrditev telesne konstitucije kopel v reki, plavanje na prostem pri razvijajočem se človeku eden izmed najvažnejših faktorjev.

Ob vsesokolskem zletu letošnjega leta je bilo človeka naravnost sram, ako so ga izpraševali mladi češki telovadci, ki zelo ljubijo snago in kopeli, kam in kod se hodimo Ljubljancani kopat. Ali naj jih napotim v umazano Gradaščico? Ali naj jih pošljem v Savo na Laze, da si pobijejo prste na nogi in se svečano v živinskih vozovih pripeljejo nazaj v prestolico? Za goste to vendar ne gré. Moral sem jih potolažiti z Bledom.

Vsi vemo, da Bled od daleč ni Ljubljancanom pristopen, kvečjemu enkrat na leto. Jasno je, da mora biti prilika, prav po ceni in prav blizu se redno in z malo izgubo časa temeljito osvežiti v rečni vodi in čistem vzduhu. To pa je zelo važna naloga mestnega gospodarstva! Naši malčki morajo imeti priliko, kopati se v mestnem kopališču, učiti in naučiti se plavanja. Pa pogledimo, kako je sedaj. Komur se gabi Kolezija radi kvalitete Gradaščice, ta bo svojo deco le s težavo priučil plavanju, ako je ne bo imel prilike, poslati v uk kam drugam v srečnejše kraje. Zdravstvena zahteva je, da bodi vsakemu detetu, ko postane dovolj jako, dana prilika, da se obvezno uči plavanja v reki. Samo ob sebi je umljivo, da je naloga mestnega gospodarstva, da to priliko brezhibno preskrbi. Je to utrjevanje konstitucije, tedaj boj proti tuberkulozi, tej največji opasnosti mestnega prebivalstva.

Bilo je sramotno čitati, da je letos utonil na Bledu ob pasivnem pri-sostvovanju raznih gledalcev neki nadebudni tehnik. Videti je bilo, da manjka narodu vzgoje!

Sedaj pa pogledimo, kaj je bilo v tem oziru dosedaj storjeno. Ej, porečeš, pa saj je občinski svet prodal ugoden svet ob izlivu toplega Malega grabna v Ljubljano nekemu športnemu klubu in tamkaj se sigurno lahko koplješ in vadiš deco v plavanju. Prijatelj, mogoče prideš lažje v nebesa nego v «Ljubljanski športni klub». Ta klub je namreč ekskluziven, to je: ako se hočeš pri njem kopati, plavati, veslati itd., moraš biti najprej v njega sprejet. Ali o! pozabil si, da je mogoče še tvoj oče krave pasel ali celo mogoče ti sam. Klub je namreč podjetje zelo finih ljudi — frakarjev —, ljudi, ki so bolj-ši od tebe in pri katerih se dá kvečjemu šele pri starem očetu dokazati kako nižje opravilo. Sprejem je tedaj izključen, za demokrata ni prostora na onem prostoru na solncu in ob vodi! Lasciate ogni speranza, tudi pisec teh vrstic je izgubil nado, biti sprejet in ni vložil ponižne prošnje.

Ni pa izgubila nade demokratska stranka. Ako ji volilci poverijo nalogo, opravljati mestno gospodarstvo, opravljala ga bo na demokratski način in frakarji bodo morali otvoriti svoje pod demokratsko tvrdko, a brez demokratskega srca napravljeno kopališče našim malčkom, ki se bodo tam v topli vodi naučili telesnim vajam, ki so jim sedaj od-rečene.

Izjeme so, toda člani Ljubljanskega športnega kluba so v glavnem kandidati na zajedničarski listi.

Vprašam vsakogar: ali bomo še nadalje dovolili, da bi se frakarija šopirila ob Ljubljaničnem bregu, naši malčki pa se valjali po cestnem prahu? Kdor ima srce za slovensko mladino in tudi za najbednejšo, bo glasoval proti njim!

(Pride najhuje.)